

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o odszkodowanie, odprawę i sprostowanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2004 r.,
kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w P.
z dnia 16 maja 2003 r., sygn. akt VI Pa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 16 maja 2003 r., VI Pa .../03, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. oddalił apelację pozwanej T. spółki z o.o. w P. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w P. z dnia 11 marca 2003 r., X P .../02, którym zasądzono od strony pozwanej na rzecz powódki M.D. kwotę 11.160 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę oraz kwotę 3.720 zł tytułem odprawy pieniężnej.

Wyrok ten kasacją zaskarżyła strona pozwana. Rozpoznanie kasacji strona pozwana uzasadniła tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo - "wskazane w granicach zaskarżenia".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Strona pozwana powołuje się wyłącznie na podstawę rozpoznania kasacji z art. 393 § 2 k.p.c., polegającą na tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Jej zdaniem, wszystkie przepisy, których naruszenie zostało wskazane jako podstawa kasacji, zostały też naruszone w sposób prowadzący do oczywistego naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie. Takie przedstawienie okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji budzi wątpliwości już w aspekcie spełnienia jej wymagań konstrukcyjnych. Można jednak przyjąć, że oczywistego naruszenia prawa (art. 30 § 3 k.p., art. 50 § 3 i 4 k.p. oraz art. 60 k.c.) strona pozwana dopatruje się w tym, że Sąd drugiej instancji z jednej strony przyjął ustalenie, iż powódce nie zostało złożone oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę, a z drugiej strony uznał, że doszło do rozwiązania umowy w sposób niezgodny z prawem.

W rzeczywistości Sąd drugiej instancji zaaprobował ustalenia Sądu Rejonowego, że w dniu 29 stycznia 2002 r. poinformowano powódkę o konieczności zmian organizacyjnych dotyczących likwidacji jej stanowiska pracy oraz zaproponowano jej złożenie wypowiedzenia, a następnie w czasie zwolnienia lekarskiego doręczono świadectwo pracy, stwierdzające rozwiązanie umowy o pracę. Sąd drugiej instancji uznał, że w ten sposób strona pozwana w dostateczny sposób ujawniła swoją wolę rozwiązania umowy o pracę oraz wskazał dlaczego było ono prawnie wadliwe.

Oczywistość naruszenia prawa (art. 393 § 2 k.p.c.) powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; postanowienie z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. orzeczenie z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb.Urz. 1935, poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935, poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej

wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPIKA 1963 nr 11, poz. 286).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w tym znaczeniu. W okolicznościach faktycznych sprawy mógł bowiem przyjąć, że w sposób dorozumiany doszło do rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę. Oświadczenie woli w tym przedmiocie nie może być wprawdzie zastąpione przez stwierdzenie rozwiązania stosunku pracy w doręczonym pracownikowi świadectwie pracy, ale może nastąpić w dowolnej formie, także konkludentnie, a więc przez każde zachowanie pracodawcy ujawniające jego wolę w sposób dostateczny. Doręczenie powódce świadectwa pracy stwierdzającego rozwiązanie umowy o pracę, w połączeniu z ustaloną treścią rozmowy z dnia 29 stycznia 2002 r., mogło więc być uznane za złożenie oświadczenia woli (por. uzasadnienie wyroku z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 631/98, OSNAPIUS 2000 nr 10, poz. 381; por. też wyrok z dnia 26 maja 2000 r., I PKN 677/99, OSNAPIUS 2001 nr 22, poz. 666).

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącą. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.